

Sygn. akt IV U 1434/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 12 czerwca 2013 roku nr (...)

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1434/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 24 listopada 2014 r.

Decyzją z dnia 12.06.2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30.01.2013 r., odmówił W. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ do wniosku o rentę ubezpieczona nie dołączyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że posiada inne niż dotychczas potwierdzone okresy składkowe i nieskładkowe, mogące mieć wpływ na prawo do tego świadczenia.

W uzasadnieniu organ rentowy podał również, że decyzją z dnia 24.05. 2012 r. Zakład odmówił wnioskodawczyni przyznania prawa do świadczenia, ponieważ nie udowodniła ona co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia zarówno w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, jak i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy. ZUS wskazał przy tym, że w orzeczeniu z dnia 09.05.2012 r. lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczoną za osobę częściowo okresowo niezdolną do pracy na okres do 31.05.2013 r. ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała po wyczerpaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Odwołanie od tej decyzji wniosła W. S., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że legitymuje się wymaganym przez przepisy prawa stażem pracy,

a stan zdrowia uniemożliwia jej wykonywanie pracy zarobkowej. Stanowisko to podtrzymała w piśmie procesowym z dnia 16.09.2013 r. (data prezentaty).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołująca W. S., urodzona (...), z zawodu jest sprzedawcą, a pracowała jako monter podzespołów elektronicznych, pracownik rozdzielni, tłoczarka i krawcowa, ostatnio zaś jako sprzątająca. Od 01.08.1997 r. do 30.11.2000 r. ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką II grupy inwalidów, zaś od 01.12.2000 r. do 30.09.2003 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 22.10.2003 r. (...) Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25.09.2003 r., wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę renty, ponieważ lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 9.10.2003 r. stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Od decyzji tej wnioskodawczyni nie wywiodła odwołania.

Decyzją z dnia 07.05.2004 r. (...) Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15.04.2004 r., odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 29.04.2004 r. stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Wyrokiem z dnia 16.02.2005 r., sygn. akt IV U 1313/04, Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił odwołanie ubezpieczonej od tej decyzji. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 23.08.2006 r., sygn. akt III AUa 1077/05, oddalił zaś apelację w/w od orzeczenia Sądu Okręgowego.

Decyzją z dnia 16.07.2007 r. (...) Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25.06.2007 r., odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11.07.2007 r. stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Od decyzji tej W. S. wywiodła odwołanie. W toku postępowania sądowego (IV U 974/07) wydana została opinia sądowno-lekarska przez biegłych sądowych z zakresu kardiologii i neurologii, którzy rozpoznając u badanej wadę mitralną serca, nadciśnienie tętnicze II stopnia i niedowład lewostronny z ogniskiem demielinizacji, uznali ją za osobę częściowo niezdolną do pracy na okres dwóch lat, ustalając datę powstania niezdolności do pracy na dzień 02.03.2007 r., kiedy ubezpieczona przyjęta została do Oddziału Kardiologii Szpitala im. (...)

w T.. Wyrokiem z dnia 16.11.2007 r., sygn. akt IV U 974/07, Sąd Okręgowy w T. oddalił odwołanie wnioskodawczyni od zaskarżonej decyzji z uwagi na to, że częściowa niezdolność do pracy powstała u niej z dniem 02.03.2007 r., tj. po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego z okresów ubezpieczenia, którym w przypadku odwołującej był okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadający od 07.11.2003 r. do 06.05.2004 r., wobec czego w/w nie wykazała przesłanki warunkującej prawo do renty z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 02.07.2008 r., sygn. akt III AUa 203/08, oddalił apelację ubezpieczonej od orzeczenia Sądu Okręgowego. Od wyroku tego wnioskodawczyni wywiodła skargę kasacyjną. Postanowieniem z dnia 12.02.2009 r., sygn. akt I UK 338/08, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Decyzją z dnia 24.05.2012 r. (...) Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 04.04.2012 r., odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na niewykazanie co najmniej pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego zarówno w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, jak i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy. Organ rentowy podał, że w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, tj. od 03.02.1996 r. do 03.04.2012 r. i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od 15.02.1996 r. do 14.04.2012 r., wnioskodawczyni w obu przypadkach udowodniła 1 rok, 7 miesięcy i 26 dni okresów ubezpieczenia. Nie wykazała zatem przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Podstawą wydania decyzji było orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia

09.05.2012 r., którym ustalono, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy na okres do 31.05.2013 r., podnosząc, że niezdolność ta powstała w dniu 15.04.2012 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Od decyzji z dnia 24.05.2012 r. ubezpieczona nie wywiodła odwołania.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 30.01.2013 r. odwołująca W. S. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Do wniosku tego nie dołączyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że posiada inne niż dotychczas potwierdzone okresy składkowe i nieskładkowe, mogące mieć wpływ na prawo do renty. Po rozpatrzeniu wniosku, zaskarżoną decyzją z dnia 12.06.2013 r. (...) Oddział w T., powołując się na przepis art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, odmówił wnioskodawczyni przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak nowych dowodów w sprawie - bez kierowania sprawy do lekarza orzecznika ZUS.

Podał ponadto, że wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia zarówno w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o świadczenie rentowe, jak i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy. W orzeczeniu zaś z dnia 09.05.2012 r. lekarz orzecznik ZUS uznał ją za osobę częściowo okresowo niezdolną do pracy na okres do 31.05.2013 r. ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała po wyczerpaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

dowód:

- wniosek o rentę z dnia 30.01.2013 r.- k. 1-2 cz. VI akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 12.06.2013 r.- k. 38 cz. VI akt ZUS,

W toku postępowania sądowego, na podstawie art. 467 § 4 k.p.c., akta rentowe zwrócone zostały Zakładowi celem uzupełnienia materiału sprawy poprzez wydanie orzeczenia przez lekarza orzecznika mającego ustalić, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i kiedy powstała u niej ewentualna całkowita niezdolność do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 28.01.2014 r. stwierdził, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy na okres do 31.01.2015 r., podnosząc, że nie można ustalić daty powstania całkowitej niezdolności do pracy.

Na skutek zarzutu wadliwości, sprawa skierowana została do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 26.02.2014 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres do 31.01.2015 r. z ustaleniem, że niezdolność ta powstała z dniem 02.03.2007 r.

dowód:

- skrócony protokół rozprawy z dnia 22.11.2013 r.- k. 22,
- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 28.01.2014 r.- k. 48 cz. VI akt ZUS,
- orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 26.02.2014 r.- k. 57 cz. VI akt ZUS,

W toku postępowania sądowego, celem ustalenia czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy i kiedy powstała u niej ewentualna całkowita niezdolność do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy-traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, którzy zdiagnozowali u odwołującej: neuroboreliozę z nawracającymi bólami głowy, astmę oskrzelową bez zaburzeń wentylacji, stabilną chorobę wieńcową I CCS, nadciśnienie tętnicze I stopnia (WHO), zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów krzyżowo- biodrowych bez istotnego ograniczenia ruchomości, stan po subtotalnej tyroidektomii w październiku 1990 r. oraz guza kikuta lewego płata tarczycy.

Dokonując takiego rozpoznania biegli stwierdzili, że odwołująca jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres od 02.03.2007 r. do 31.01.2015 r.

W uzasadnieniu opinii podali, że od 2002 r. wnioskodawczym znajdowała się pod obserwacją neurologiczną z powodu zaburzeń czucia po stronie lewej, bóli i zawrotów głowy. W 2009 r. była hospitalizowana w Oddziale Chorób Zakaźnych z podejrzeniem neuroboreliozy (niedowład kończyny górnej lewej i twarzy po stronie lewej). Ponowna hospitalizacja opiniowanej w tym Oddziale miała miejsce w 2013 r. z powodu zaostrzenia objawów. Obecnie wnioskodawczyni uskarża się na osłabienie, bóle i zawroty głowy, szumy uszne, bóle w stawach kolanowych i skokowych. Badanie neurologiczne wykazało jedynie słabo dodatnią próbę Romberga. Opiniowana porusza się sprawnie, ma prawidłową ruchomość kręgosłupa i napięcie mięśni przykręgowych. W zakresie stawów obwodowych biegły ortopeda stwierdził u niej nieznaczne ograniczenie ruchomości w lewym stawie biodrowym- odwodzenia o 20° i rotacji zewnętrznej o 10°. Wnioskodawczyni jest wydolna krążeniowo i oddechowo. Badaniem przedmiotowym nie stwierdzono u niej obecności patologicznych zmian osłuchowych nad polami płucnymi i sercem. Naciski tętnicze jest dobrze wyrównane farmakologicznie. Astma oskrzelowa, na którą w/w leczy się od 1995 r. ma łagodny przebieg. W 1990 r. opiniowana poddana została zabiegowi subtotalnej tyroidektomii. Obecnie jest wyrównana hormonalnie, a guz kikuta lewego płata znajduje się w trakcie diagnostyki. Stopień zaawansowania rozpoznanych u opiniowanej schorzeń nie czyni jej osobą całkowicie niezdolną do pracy.

dowód:

- opinia sąдово- lekarska z dnia 30.09.2014 r.- k. 36-39,

Na przestrzeni całego swojego życia odwołująca wykazała 16 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów składkowych oraz 7 lat, 1 miesiąc i 10 dni okresów nieskładkowych, które po ograniczeniu ich do 1/3 udowodnionych okresów składkowych, wynoszą 5 lat i 7 miesięcy- co daje razem 22 lata, 4 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

dowód:

- notatki w sprawie przebiegu zatrudnienia- k. 30, 31, 34 cz. VI akt ZUS,
- wykaz wprowadzonych okresów ubezpieczonego- cz. I akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów oraz opinię sąдово- lekarską.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, ponieważ opinia ta sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonej oraz bardzo szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegli legitymowali się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłych diagnoza schorzeń występujących u wnioskodawczyni jest prawidłowa, zaś wnioski wynikające z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonego badania, co czyni opinię wewnętrzną spójną, logiczną i kompletną. Opinia w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazuje stan zdrowia odwołującej

i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzyga kwestię wpływu stwierdzonych u niej schorzeń na zdolność do pracy. Z tych też powodów, Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sąдово - lekarskiej odnośnie częściowej okresowej niezdolności badanej do pracy zarobkowej.

Żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika odwołującej o przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii Instytutu Collegium Medicum w K., mając na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione w oparciu o przeprowadzony dowód z opinii biegłych chirurga ortopedy-traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych. Dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii Instytutu nie wniosłoby zatem niczego nowego do sprawy, zmierzając jedynie do przewłoki postępowania. Wydana w sprawie opinia wyjaśnia wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się na rzeczowe, konkretne i przekonujące argumenty. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, iż w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (por. wyrok SN z dnia 06.05.2009 r., II CSK 642/08, Legalis, postanowienie SN z dnia 06.06.2012 r., I UK 113/12, Legalis). Dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego lub naukowo-badawczego jest zaś celowe wówczas, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Nie jest natomiast celowe, a tym bardziej konieczne w sytuacji, gdy opinie biegłych w sprawie były zgodne w zasadniczych konkluzjach. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Sąd dysponował bowiem jedną, spójną i logiczną, opinią biegłych lekarzy. W orzecznictwie podkreśla się, że w żadnym razie sposób badania naukowego nie może być wiążąco określany przez przepisy procesowe lub przez sąd, ponieważ jest on zdeterminowany organizacją pracy instytutu i metodami prowadzenia badań naukowych. Zarzut naruszenia kompetencji sądu określonej w art. 290 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. jest więc uzasadniony tylko wówczas, gdy z braku opinii instytutu nie można wyjaśnić okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Czynienie użytku z powołanej kompetencji może wprawdzie dla sądu zaktualizować się jako przedmiot jego równoczesnego obowiązku, ale dotyczy to jedynie sytuacji, gdy zasięgnięcie podobnej opinii ma istotne znaczenie dla wyjaśnienia spornych okoliczności faktycznych sprawy (por. wyroki SN: z dnia 15.11.2000 r., II UKN 757/99, OSNAPiUS 2002/11/271; z dnia 24.06.1981 r., IV CR 215/81, OSPiKA 1982/7-8/121 i z dnia 28.08.1973 r., I CR 441/73, OSNCP 1974/7-8/131, z głosem M. Nesterowicza, OSPiKA 1974/6/123; postanowienie SN z dnia 26.07.2011 r., I UK 104/11, Legalis nr 447386).

W niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba wydania opinii przez instytut naukowy również z tego powodu, że dopuszczenie dowodu z opinii wspomnianego instytutu jest celowe i konieczne tylko wówczas, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia skomplikowanych badań, istnieją trudności diagnostyczne wymagające przeprowadzenia badań specjalistycznych, względnie obserwacji w warunkach szpitalnych oraz wtedy, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Takie zaś okoliczności w niniejszej sprawie nie wystąpiły.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 12.06.2013 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Powołany przepis organ rentowy wskazał jako stanowił podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Decyzją tą organ rentowy, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30.01.2013 r., odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak nowych dowodów w sprawie, bez kierowania sprawy do

lekarza orzecznika ZUS. W uzasadnieniu podał też, że wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia zarówno w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o świadczenie rentowe, jak i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy. W orzeczeniu zaś z dnia 09.05.2012 r. lekarz orzecznik ZUS uznał ją za osobę częściowo okresowo niezdolną do pracy na okres do 31.05.2013 r. ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała po wyczerpaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Rację miał organ rentowy twierdząc, że do wniosku z dnia 30.01.2013 r. odwołująca nie dołączyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że posiada inne niż dotychczas potwierdzone okresy składkowe i nieskładkowe, mogące mieć wpływ na prawo do renty. W aktach ZUS znajduje się tylko wniosek o rentę z dnia 30.01.2013 r. (k. 1-2 cz. VI tych akt). Ma to o tyle znaczenie, że decyzją z dnia 24.05.2012 r. organ rentowy, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 04.04.2012 r., odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na niewykazanie przez nią co najmniej pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego zarówno w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, jak i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy. Organ rentowy podał, że w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, tj. od 03.02.1996 r. do 03.04.2012 r. i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od 15.02.1996 r. do 14.04.2012 r., wnioskodawczyni w obu przypadkach udowodniła jedynie 1 rok, 7 miesięcy i 26 dni okresów ubezpieczenia. W postępowaniu przed ZUS wypowiadał się również lekarz orzecznik, który w opinii lekarskiej z dnia 09.05.2012 r. stwierdził, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy na okres do 31.05.2013 r., podnosząc, że niezdolność ta powstała w dniu 15.04.2012 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzji powyższej wnioskodawczyni nie zaskarżyła odwołaniem, w związku z czym stała się ona ostateczna.

Jak wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29.01.2008 r., I UK 173/07 (OSNAPiUS 2009/5-6/78), sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób. Skoro więc odwołująca do wniosku o rentę z dnia 30.01.2013 r. nie przedłożyła żadnych dokumentów dotyczących okresów ubezpieczenia, słusznie w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy oddalił odwołanie.

W tym miejscu wskazać jednak należy, że od 01.08.1997 r. do 30.11.2000 r. ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką II grupy inwalidów, zaś od 01.12.2000 r. do 30.09.2003 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Potem ZUS załatwiał odmownie jej kolejne wnioski o rentę. Decyzję o odmowie przyznania odwołującej renty z tytułu niezdolności do pracy wydał również w dniu 16.07.2007 r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25.06.2007 r., ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11.07.2007 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W toku postępowania sądowego (IV U 974/07), wszczętego na skutek odwołania ubezpieczona od tej decyzji, wydana została opinia sądowno - lekarska przez biegłych sądowych z zakresu kardiologii i neurologii, którzy uznali odwołującą za osobę częściowo niezdolną do pracy na okres dwóch lat, ustalając datę powstania u niej niezdolności do pracy na dzień 02.03.2007 r. (dzień przyjęcia do Oddziału Kardiologii Szpitala im. (...) w T.). Wyrokiem z dnia 16.11.2007 r., sygn. akt IV U 974/07, Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji podnosząc, że częściowa niezdolność do pracy powstała u odwołującej z dniem 02.03.2007 r., tj. po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego z okresów ubezpieczenia, którym w przypadku odwołującej był okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 07.11.2003 r. do 06.05.2004 r. Wyrokiem z dnia 02.07.2008 r., sygn. akt III AUa 203/08, Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację ubezpieczonej od orzeczenia Sądu Okręgowego, a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12.02.2009 r., sygn. akt I UK 338/08, odmówił przyjęcia do rozpoznania wywiezionej przez ubezpieczoną od orzeczenia Sądu Apelacyjnego skargi kasacyjnej.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16.11.2007 r., sygn. akt IV U 974/07, Sąd Okręgowy w Tarnowie przesądził więc, że odwołująca nie spełniała przesłanki warunkującej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy określonej w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro tak, z uwagi na treść art. 365 § 1 k.p.c., w niniejszym postępowaniu Sąd nie mógł czynić odmiennych ustaleń w tym przedmiocie. Stosownie do treści powołanego przepisu, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w

wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W orzecznictwie sądów podkreśla się, że związanie treścią prawomocnego wyroku oznacza nakaz przyjmowania przez wszystkie podmioty wymienione w tym przepisie, a więc także sądy, że w objętej orzeczeniem prawomocnym sytuacji faktycznej stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia. Wyrazem statuowanej art. 365 § 1 k.p.c. prawomocności materialnej orzeczenia jest konieczność brania jej pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, która nie może już podlegać ponownemu badaniu. Związanie sądu w rozumieniu art. 365 § 1 k.c. oznacza niedopuszczalność prowadzenia postępowania dowodowego w danej kwestii, a nie tylko zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z objętymi wcześniej rozstrzygnięciem (por. np. wyrok SA w Katowicach z dnia 11.07.2013 r., V ACa 235/13, LEX nr 1349928; wyroki SA w Łodzi: z dnia 27.03.2013 r., III AUa 1077/12, LEX nr 1314780 i z dnia 23.01.2013 r., I ACa 1068/12, LEX nr 1280435; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1345/12, LEX nr 1289589).

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Jak stanowi ustęp 2 tego artykułu, przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak już zostało podkreślone, w treści uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16.11.2007 r., sygn. akt IV U 974/07, wynika, że odwołująca nie wykazała przesłanki warunkującej prawo do renty z art. 57 ust. 1 pkt 3 powołanej wyżej ustawy, przy ustaleniu, że częściowa niezdolność do pracy powstała dnia 02.03.2007 r.

Z uwagi na treść art. 365§1 k.p.c. w obecnym postępowaniu nie można już dokonywać odmiennych ustaleń podważających fakt, że ubezpieczona stała się częściowo niezdolna do pracy w dniu 2.03.2007 r.

Teoretycznie jednak mogła wystąpić tak sytuacja, że po tym dniu (2.03.2007r.) ubezpieczona odzyskałaby zdolność do pracy, a następnie posiadając nowe okresy składkowe, ponownie stała się niezdolna do pracy, tym razem całkowicie. Zweryfikować zatem należało, czy ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a w takim przypadku kiedy powstała całkowita niezdolność do pracy.

W niniejszym postępowaniu celem ustalenia, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i kiedy powstała u niej ewentualna całkowita niezdolność do pracy, najpierw na podstawie art. 467 § 4 k.p.c. akta rentowe zwrócone zostały organowi rentowemu celem uzupełnienia materiału sprawy poprzez wydanie orzeczenia przez lekarza orzecznika ZUS, następnie zaś, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych po to, by wypowiedzieli się w przedmiotowej kwestii.

W wydanej opinii z dnia 30.09.2014 r. biegli sądowi wyraźnie stwierdzili, że rozpoznane schorzenia i stopień ich zaawansowania nie czynią odwołującej osobą całkowicie niezdolną do pracy. Uznali natomiast wnioskodawczynię za osobę częściowo niezdolną do pracy na okres od 02.03.2007 r. do 31.01.2015 r.

Pomimo zatem, że odwołująca legitymuje się co najmniej 20 - letnim okresem ubezpieczenia, nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, co sprawia, że nie spełnia przesłanki z art. 57 ust. 2 ustawy. Wnioskodawczyni nie spełnia również warunku z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała, jak w przypadku odwołującej, w wieku powyżej 30 lat. Z ustępu 2 art. 58 wynika, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Z ostatecznej decyzji organu rentowego z dnia 24.05.2012 r., która wiąże Sąd, wynika, że w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, tj. od 03.02.1996 r. do 03.04.2012 r. i w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od 15.02.1996 r. do 14.04.2012 r., wnioskodawczyni udowodniła jedynie 1 rok, 7 miesięcy i 26 dni okresów ubezpieczenia, w związku z czym nie wykazała przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Obecnie przepis art. 58 ust. 4 ustawy stanowi, że przepis ust. 2 tego artykułu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przesłanek z tego przepisu odwołująca nie spełnia, ponieważ nie wykazała na przestrzeni całego swojego życia 25-letniego okresu składkowego i jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii sądowno-lekarskiej, którą Sąd w całości podzielił, nie jest ona osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Ze znajdujących się w aktach sprawy notatek w sprawie przebiegu zatrudnienia wynika, że na przestrzeni całego swojego życia odwołująca wykazała łącznie 22 lata, 4 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Na podstawie wykazu wprowadzonych okresów ubezpieczonego (cz. I akt ZUS) należy stwierdzić, że wszystkie wymienione przez wnioskodawczynię w odwołaniu od zaskarżonej decyzji okresy zostały przez ZUS uwzględnione w jej stażu pracy.

Powołany wyżej przepis art. 58 ust. 4 ustawy wszedł w życie z dniem 23.09.2011 r.- dodany przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 187, poz. 1112).

Wcześniej zaś, rozważając, czy ubezpieczony legitymuje się wymaganym przez przepisy okresem składkowym i nieskładkowym praktyka sądowa uwzględniała uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 23.03.2006 r., I UZP 5/2005 (OSNP 2006/19-20/305). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonej, która jest całkowicie niezdolna do pracy bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem zgłoszeniem wniosku o rentę (którym odwołująca nie legitymuje się w sprawie), pod warunkiem, że ubezpieczona ta udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat.

Jak już wskazano, na przestrzeni całego swojego życia odwołująca wykazała jedynie 22 lata, 4 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a zatem gdyby przed wejściem w życie art. 58 ust. 4 ustawy stała się całkowicie niezdolna do pracy wykładnia dotychczasowych przepisów tej ustawy zawarta w powyższej uchwale Sądu Najwyższego z 23.03.2006r. dawała szansę ubezpieczonej na uzyskanie spornego świadczenia. Jednak jak wynika z przekonującej i jednoznacznej opinii biegłych chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, odwołująca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i nie stała się całkowicie niezdolna do pracy po dniu 2.03.2007r.

Skoro tak, nie miałyby zatem do niej zastosowania powołana wyżej uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego.

Pomimo zatem, że odwołująca, jak orzekli biegli sądowi w wydanej w sprawie opinii, jest osobą częściowo niezdolną do pracy, nie spełnia ona pozostałych przesłanek warunkujących prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zasadnie więc organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił jej przyznania prawa do tego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, na mocy powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.